

Pozdravljeni, učenci 4. b!

Upam, da ste se spočili in nabrali novih moči za šolsko delo. Želim vam uspešen dan.

Učiteljica Mateja

Pošiljam vam zadolžitve za **torek**, 14. 4. 2020

matematika	Pretvarjanje merskih enot
šport	Glej navodila učiteljice Damjane
slovenščina	Utrjevanje znanja
Likovna umetnost	Trganka
neobvezni izbirni predmet nemščina	Glej navodila učitelja Jake
DOMAČE BRANJE	Lukec in njegov škorec

MATEMATIKA - DOLŽINSKE ENOTE – Rešitve nalog – četrtek - preverite .

1. Pretvori.

30 mm	140 mm	5 cm 4 mm
80 mm	200 mm	8 cm 2 mm
620 mm	53 cm	20 cm 6 mm
500 mm	680 cm	20 m 6 dm
90 cm	300 dm	
480 m	73 m	
4000 m	5004 m	

2. Odgovori:

maj	5 m 8 dm 9 cm	51 dm 2 cm	5580 mm
-----	---------------	------------	---------

Mateja ni ves čas napredovala, saj je imela aprila najkrajše skoke.

3. naloga: Rekord: 35 dm (350 cm)

$$350 \text{ cm} - 3 \text{ cm} = 347 \text{ cm}$$

$$3470 \text{ mm} - 48 \text{ mm} = 3422 \text{ mm}$$

Žaba reza je skočila 3422 mm.

MATEMATIKA - Pretvarjanje merskih enot

Učenci, danes boste pretvarjali merske enote za dolžino, prostornino in čas. Jutri boste nadaljevali s merjenjem mase - tehtanjem.

1. Odprite učbenik za matematiko str. 80 in rešite nalogo 6 a in b stolpec.
2. Odprite učbenik za matematiko str. 81 in rešite naloge 7, 8 in 9.

Dodatne naloge: besedilne naloge na strani 80/ **1,2,3,4,in 5.**

SLOVENŠČINA - Utrjevanje znanja

Veselo na delo!

1. Preberite pravilo v zvezku za slovenščino, pred katerimi besedami pišemo predloga S/Z in K/H. *Ponovili boste prejšnjo snov.*
2. Na strani 58 rešite vse naloge.

Če lahko si preverite rešitev nalog s pomočjo igradiv.

LIKOVNA UMETNOST - trganka

Kaj nastane, kadar barvne ploskve lepimo na podlago?

Kadar barvne ploskve lepimo na podlago, oblikujemo sliko na poseben način – napravimo lepljenko. Pri tem uporabimo različne materiale. Trganka pravimo lepljenki, kadar trgamo in lomimo materiale, kakršni so: papir, karton, lepenka, folija, naravni materiali – listje, trave. Kadar material režemo s škarjami ali z noži, pravimo lepljenki rezanka. Režemo lahko papir, karton, usnje, tekstil, polivinil, mehkejšje folije, tanke pločevine.

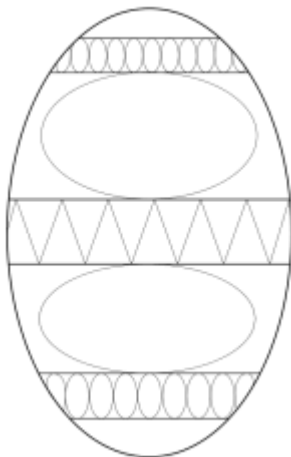
Iz prebranega besedila ste ugotovili, da boste izdelovali trganko. Vem, da tehniko že poznate, malo ste osvežili spomin.

Naloga: Izdelali boste trganko - velikonočno jajce.

PRIPOMOČKI, MATERIALI: bel list, lepilo, časopisni papir, barvni papir, reklame, revije,...

Opis postopka:

- Na bel list A4 format – velikost velikega zvezka, s svinčnikom narišite jajce in si razporedite, kako boste zapolnili prostor in ga izrežite.
- Natrgajte koščke barvnega papirja in jih nalepite na površino lista, da v celoti zapolnite velikonočno jajce. Pazite, da ste natančni pri lepljenju, uporabljajte različne barvne liste, natančno zapolnite prostor, naj ne ostane bele podlage.

ŠPORT

Po prazničnih dneh, z veliko dobrotami, se bo prileglo tudi nekaj gibanja, kajne? Danes boste imeli za nalogo praktične vaje, pred vadbo pa si pripravite primerno športno oblačilo, eno podlogo ali brisačo. Ne pozabite na pijačo.

Naredite raztezne vaje, ki jih vidite na [POSNETKU](#). To so vaje joge, ki jih lahko delate skupaj v družini, da boste vsi ohranili nekaj gibljivosti in dobrega počutja.

Nadaljujte z dinamičnimi vajami:

- visoki skiping 30 sekund,
- poskoki čez kolebnico 30 sekund (lahko delaš poskoke brez vrvi),
- poskoki z zasuki bokov 30 sek,
- poskoki v širok počep in nazaj v stojo sonožno 30 sek,
- vojaške sklece 30 sekund,
- trebušnjaki s pokrčenimi nogami 30 sek,
- sklece na kolenih 30 sek.

Med vsako vajo si vzemi 10 sekund odmora. Ta sklop 7 vaj še enkrat ponovi.

Zgornje naloge lahko dopolnite ali pa zamenjate z nalogami iz naslednjega [VIDEOPOSNETKA](#). Te boste delali ob glasbi. Vaje že poznate.

Seveda pa je gibanje na prostem vedno dobrodošlo. Uspešno vadbo!

9

Prišli so v Genovo. S postaje so odšli naravnost v pristanišče, kjer je ležal velik parnik. Na krovu so stali zagoreli mornarji in gledali ljudi.

Izseljenci so se gnetli pred ograjo, ki je zapirala pot do parnika. Možje, žene in otroci so posedali na culah in na kovčkih ter čakali. Postajali so že nestrpni. Silili so v vrata, za katerimi je stal stražnik.

»Zakaj nas ne pustite na parnik?« so vpraševali. »Saj smo že plačali vožnjo.«

Stražniku se ni ljubilo odgovarjati.

V gosti gruči izseljencev sta stala tudi Marjeta in Lukec. Ta je z odprtimi usti občudoval parnik, vrsto okroglih okenc, oba dimnika, jambore in rešilne čolne. Vse mu je bilo novo. . . Mati se je razgovarjala s Slokarjem.

V bližini je stal Brontolon. Ker je opazil, da sta dobila novega znanca, se jima ni več vsiljeval. A to ga ni motilo, da bi zdaj pa zdaj ne poškilil na škorca.

Lukec se je dolgočasil. Cela ura čakanja ga je utrudila. Oziral se je na mesto, na velike palače, ki so stale ob bregu. Za njimi je bilo brez števila hiš. Dolge ulice, lepa izložbena okna. V oknih reči, ki jih še nikoli ni videl.

Vedno bolj pogosto se je oziral. Postajal je nemiren, noge so ga začele srbeti. Mučila ga je vedno hujša radovednost. Pocukal je mater za krilo.

»Mati, slišite! Samo malo bom pogledal k onim hišam.«

»Nič. Zamudil boš parnik.«

Odkar je izgubil culo, se mati ni več zanesla nanj.

»Saj se bom takoj vrnil.«

»Izgubiš se. Kdo te bo potem iskal med temi tujimi ljudmi?«

Mati je bila odločna. Lukec je nekaj časa potrto strmел v bok ladje. Znova se je ozrl po hišah. Stale so v soncu in ga vabile. Od nekod se je oglasila godba in mu prijetno božala srce.

Brontolon se je bil zapletel v pogovor z nekim izseljencem. Tudi mati in Slokar sta se o nečem vneto pomenkovala. Lukca je premagala radovednost. Nihče ga ni opazoval. Samo do prvih hiš bo stopil in se takoj vrnil. . . Tiho je zgrabil kletko in jo dvignil. Škorca se ni upal pustiti samega. Izmuznil se je naglo med ljudmi.

»Luka!«

Lucec se je preplašen ozrl. Bil je Klepec, ki ga je poklical. Materin svileni šal se je svetil v soncu. Ni opazila, da je izginil.

Z naglimi koraki je stopil na cesto. Preden se je prav zavedel, je že stal ob visokih hišah.

Iz neke kavarne je prihajala godba. Lukec je počasi stopal ob hišah, poslušal in strmел. Za hip je pozabil na mater, na parnik, na Ameriko.

Obstal je na vogalu ulice, ki je vodila nekam daleč v sredino mesta. Po nji se je pretakala množica ljudi. Vabile so ga trgovine z bogatimi izložbami.

Ozrl se je po parniku. Len in miren je ležal na vodi. »Samo nekaj korakov naredim,« si je rekel in zavil v ulico.

Obračal je glavo zdaj na desno, zdaj na levo; ni vedel, kam bi prej pogledal. Same trgovine, ena lepša od druge. Čuda iz devete dežele. Lepo oblečeni gospodje in gospodične iz voska, ki so se smehljale mimoidočim. Knjige s pisanimi platnicami. Pravljice? Dragulji, zlato, zlato. . . V nekem oknu sta plesala dva zamorčka. Drugod je videl za steklom zlate ribice. Neki gospodič, majhen kot palček, je vrtel glavo in oči in s prstom kazal na nove, svetle čevlje. Vse je bilo umetno narejeno, a vendar tako čudovito.

Lukec je bil ves omamljen od pisanih predstav. Ni opazil, kdaj je zavil v drugo ulico, nato v tretjo. . . Od samega gledanja je bil kot pijan.

Nenadoma je obstal. Okoli njega so se nabrali otroci in se smejali škorcju, ki jih je zmerjal: »Potep! Potep!« Lukec se je zavedel, da je šel predaleč. Morda ga mati že išče. Kje je pristanišče s parnikom? Stisnilo ga je za srce.

Obrnil se je in naglo hodil po ulici. Trgovine ga niso več zanimale. Druge skrbi so mu šle po glavi. Mati ga gotovo že išče. Morda je parnik že odplul. . . Ta misel ga je navdala s tako grozo in s strahom, da bi se bil najrajši razjokal.

Ulice, ulice brez konca. Na vsakem vogalu je mislil, da bo zagledal morje. Ni ga bilo. Kje je? Ni našel izhoda. Zavedel se je, da se je izgubil.

Ni zajokal, le iz strahu se mu je skremžil obraz.

»Kje je morje?« je vprašal.

Nihče ga ni razumel. Skomigovali so z rameni.

V sili je žbral vse italijanske besede, kar se jih je bil naučil v šoli.

»Morje. . . Mati. . . Parnik. . . Amerika, Buenos Aires.«

Pristopil je neki sivolas gospod in pogledal na uro.

»Ti greš v Ameriko?« je vprašal. »S parnikom? Pa si se izgubil?«

Lukec ni razumel vsega. Le zdelo se mu je, da je gospod pravo uganil. Prikimal je.

»Pojdiva!« je dejal sivolasi gospod. »Naglo!«

Šla sta. Gospod je hodil tako naglo, da ga je Lukec le težko dohiteval. Vendar mu je velika teža padla s srca. Trikrat sta zavila po ulicah, preden se je pred Lukčevimi očmi zablestelo morje.

Pred parnikom ni bilo več izseljencev. Le nekaj mornarjev in težakov je še postopalo po obrežju. Lukec je že od daleč

zagledal mater. Stala je ob ograji in si z roko senčila oči in strmela proti bleščečim se hišam. Premerila je vsakega človeka posebej. Ali ni to Lukec?

Dečku je zastal dih. Kaj se godi v materinem srcu? Izgubila je grdega, neubogljivega sina, a ga vendar s skrbjo išče. Ali naj se kar sama odpelje v Ameriko, njega pa pusti med tujimi ljudmi? Gotovo vzdihuje v duši: »O, Lukec, Lukec, kaj si mi naredil!«

Lukec je začutil veliko krivdo. Mati se mu je zasmilila. Poslovil se je od prijaznega gospoda in se mu zahvalil.

Marjeta ga je zagledala in plosknila z rokami.

»Bog bodi zahvaljen!« je vzkliknila.

Tekla mu je naproti in ga zgrabila za roko.

»Lukec, zakaj si mi to storil?«

Deček je povetil oči. Kaj naj bi ji bil odgovoril? Bilo ga je neznansko sram. V bližini so stali postopači in se mu režali. Lukec jih je le grdo pogledal in šel mimo z dvignjeno glavo.

»Zdaj boš videl, če ti bodo pustili škorca,« je dejala mati, ko sta se po stopnicah dvigala na ladjo. »Če ne bo treba veliko plačati, nekaj ti bom že dala. . .«

»Da?«

Lukec jo je hvaležno pogledal.

Zdravnik, ki je preiskal mater, je zmajal z glavo.

»Moža ima v Argentini,« je omenil častnik, ki je pregledoval papirje.

Pustili so jo na ladjo.

Lukec je stal kot na žerjavici. Kletko s škorcem bi bil najrajši skril, če bi šla v žep ali za srajco. . . Častnik mu je namignil z roko, naj gre dalje.

Deček je mislil, da je že rešen. Tedaj pa je škorca zamijavkal kot mačka, če ji stopiš na rep. Lukec se je preplašen ozrl. Vse oči so bile uprte v kletko.

»Ti, pridi sem!« so mu pomignili. »Kakšno žival imaš tam?«

»Luka, Luka!« je vpil Klepec.

»To je škorec,« je pojasnil Lukec s tresočim se glasom; od bojazni, da mu ne vzamejo škorca, so se mu noge tresle v kolenih. »Klepec mu je ime,« je dostavil, kakor da naj to reši škorca.

Častniki ga niso razumeli. Govorili so nekaj v tujem jeziku in se smejali.

»Le pojdi!« so mu rekli.

Škorec je bil rešen. Lukec tega skoraj ni mogel verjeti. Še mu je burno utripalo srce.

»Nič niso rekli,« je povedal materi s sijočim obrazom. »Le smejali so se.«

Materi so odkazali posteljo v spalnici za ženske. Lukca je Slokar vzel s seboj. Obljubil je Marjeti, da bo pazil nanj.

»Lepo si začel pot v Ameriko,« je Slokar smeje se dejal Lukcu. »No, tu na ladji se ne moreš izgubiti.«

»Hiše sem šel gledat,« je rekel Lukec in se oziral, kam bi postavil kletko.

»Saj škorca lahko izpustiš.«

Ptič je bil svobode tako vesel, da se ni nehal dreti. Tekal je okrog in stikal po vseh kotih. Lukec ga je vzel na ramo, s Slokarjem sta odšla na krov.

Iz dimnikov se je že kadilo, stroji so stresali ladjo. Sirena je zatulila, parnik se je začel pomikati od brega. Popotniki so stali ob ograji. Gledali so na mesto, ki je ležalo v bregu, obsijano od sonca. Ljudem, ki so stali na pomolu, so mahali s klobuki in robci.

Obrežje se je oddaljilo. Hiš se ni dalo več razločiti drugo od druge. Vse okrog je valovila zelena voda.

